

மனுஷன் தன்னைத்தான் இரட்சித்தல் கூடாதகாரியமே.

மனுகர் யாவரும் பாவிடலே. சிலடீரங்கள் மற்ற யாவரும் இதை ஒத்தக்கிரான்ஆகிறார்கள். பாவமாலை மனுஷன் சிறுமையவேண்டிய தேவப் பிரமாணத்தை மீறுவதே. இப்படிப்பட்ட மீறுவத் உண்டென் பது எங்கும் பிரத்தியடச்சமே. மனுஷன் கடமைவி தம், சிறுமைவிலும், ஏன்கை செய்வதற்கு நிலைத்திருப்பதிலும், தெப்பவயத்தி, அங்கு, வணக்கத்துறை, உரியரன் அறிவிலும், சரியான ஓழியத்திலும் தவறுகிறன். இத்தவற எங்கும் உண்டு. கந்த, காலாத, கிருந்திய, திருநாத மனுஷனுக்குள் பெப்புத்தியாலும் இதற்குப் பிறக்கல் உண்ல. விசுவராப்பிரமாணக்குளும், சனமார்ச்கக் கோமக்குளும், கோவிஸ்குளும், பலகஞ்சும், “ஒல்லாரும் பாவஞ்சிரயத் தேவ மகிழமயற்றவர்களைகி, ஸ்திமான் ஒருவனும் இல்லை. உணர்வுப் பொன்ற இல்லை, தேவசௌக் கரியாகத் தேவுகிறவன் இல்லை, எல்லாரும் வழி தப்பி ஏமாய்க் கெட்டுப்போய் நன்மை செய்திரவன் ஒருவனுகிறும் இல்லை” என்பதற்குச் சாட்கி கோடுக்கின்றன. தேவ கியாபப்பிரமாணத் தலை இப்பேர்ப்பட்ட ரீதல் நீக்கப்படக் கூடுமா? மனுஷன் தன் செய்கைகளினாலுவது, புண்ணியங்களினாலுவது தேவப்பிரமாணம் மீறுவதுக்குப் பிராயக் கித்தம் பண்ணக்கூடுமா? புண்ணியத்தை அளவின் மேற்படுத்தக் கூடுமா? ஒருபக்கத்திற் பாவத்தினால் வந்த குறைவை மற்றப்பக்கத்தின் புண்ணிய மிகுதியினால் சம்பப்புத்தல் கூடுமா? சிறில்தகமயத்தைவிட மற்றெந்தசமயமும் இதற்குச் சம்மதம். மனுஷன் செய்யக்கூடியதும், சுக்கக் கூடியதுமான ஏதினாலும் பாவம் நீங்காரென்று கிறிஸ்துமதன் காடிக்கின்றது. கேவன் காலத்தையும், ஆணபடியிலும் மனுஷனையும் கிருட்டிக்காரரைப் பதினாறுபேர்களே. “எல்லாக் கேவனுடே உண்டாம்குக்கிறது. அவர் எல்லா குக்குஞ் சிவ்வையும், சுவாசத்தையும், காலத்தையும் கோடுக்கிறார். அக்குக்குள் ராம் பிளைக்கிறோம், காலச்சிறோம், இருக்கிறோம்.” குகைகளிலுமே நூறு வடிய சித்தம் எத்தன் மாயிரமாணம். ஒரு சிறிதத்

கதப் பின் வரும் இரண்டு பிரமாணங்களில் வெளிப் படுத்தியிருக்கிறார்.

1வது. “உன் தேவனுகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு ஆத்தமாவோடும், உன் முழு மனதோடும், உன் முழுப் பெலத்தோடும், அன்புகூர்வாயாக” என்பதே பிரதான கற்பணை. இதற்கு ஒப்பாமிருக்கிற இரண்டாங்கற்பணை என்ன என்றால்; “உன்னிடத்தில் கி அன்புக்கருவது போலப் பிறனிடத்திலும் அன்புகூர்வாயாக” என்பதே. இப்பிரமாணம் யாவருக்கும் எதைக் கற்பிக்கிறது? சிவியகாலமுற்றும் இடைவிடாத சம்பூரண பணி விடையைக் கற்பிக்கிறது. நம்மையும், நமக்குரிய ஏவற்றையும், ஒவ்வொரு தத்துவத்தினதும் ஒவ்வொரு பொறியினதும் பணிவிடையையும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும், ஒவ்வொரு செய்கையையும் உரித்துக்கொள்ளுகிறது. இதனாலே நாம் புண்ணியத்தை அதிகமத்திக்காமாய்ச் சேகரிப்பது கூடாதென்று காண்கிறோம். அப்படியே “கீங்களும் உங்களுக்குக் கட்டளையிடப்பட்ட யாவையுஞ் செய்தமின்பு நாங்கள் அபாத்திரமான பணிவிடைகாரர், செய்யவேண்டிய கடமையை மாத்திரங்கு செய்தோம்” என்று சொல்லவேண்டும். மேறும், தேவன் தாம் நமக்குக் கற்பித்த கட்டளையை மாற்றக்கூடாதா? மாற்றக்கூடாது. எனைனில் “நான் மாற்றவராய் இருக்கிறேன்.” என்று தேவன் சொல்ல கிறார். இப்படிமியில் ராசாக்கள் தாங்கள் கட்டளையிடப் பிரமாணத்தைக் குறித்து சுசட்டையாலிருத்தல் போலத் தேவனும் தாம் நமக்குக் குறித்த பிரமாணத்தைப் பற்றி சுசட்டையாய் இருக்கக் கூடாதா? கூடாது. எனைனில்; தேவனில் அப்படிப்பட்ட சுசட்டை இருத்தல் தேவன் அங்கீர்ணவர் என்பதை அத்தாட்சிப் படுத்தும். “கர்த்தருடைய ஆலோசனை நித்தியகாலமாகவும், அவருடைய இருதயத்தின் நினைவுகள் தலை முகை தலைமுறையாகவும் நிற்கும்” என்றும், “தேவன் செய்வது எதுவோ அது என்றைக்கும் நினைக்கும். அதோடே ஒன்றுக்கூட்டவும் கூடாது. அதிலே ஒன்றுக்குறைக்கவும்படாது” என்றும் வேதாகமத்திலே எருதப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படியிருக்க: மனுஷன் தன்கைத்தான் ரட்சிக்கக்கூடாது என்றும், அவன் தான் ஆண்ணியத்தைச் சேகரிக்கக் கூடாதென்றும் சூப்பிக்கப்

பட்டபடியினால் அவன் என்ன செய்ய வேண்டும்? இவ்வுலகத்தாருக்கு பீட்பராகத் தேவன் ஒப்புக்கொடுத்த அவருடைய ஒரேபேறுனகுமாரன் யேசுகிறிஸ்து வை விசுவாசிக்கவேண்டும். அவர்கள் அப்படிச்சேய் தாற் பாவமன்னிப்பையும், நிதியசிவபையும் அடையார்கள்.

வேதவசனங்கள்.

“மனுஷலூடைய இருதயத்தின் நிலைவுகள் அவன் கிழவயது தொடங்கி பொல்லாததாயிருக்கிறது.” ஆதி. 8; 21. க. ப.

“நான் என்கோ நிதிமானாக்கினாலும் என் வாயே என்கீக் குற்றவாளியாக்கும்; நான் உத்தமன் என்ற சொன்னாலும், என் மாறுபாடானவன் என்று அது சாட்சி கொடுக்கும்.” யோபு. 9; 20.

“அசுந்தமானதிலிருந்து சுந்தமானதைப் பிறப்பிக்கத்தக்கவன் உண்டோ? யோபு. 14; 4.

“இதோ, தம்முடைய பரிசுத்தவான்களையும் அவர்கம்புகிறதில்லை; வானங்களும் அவர் பார்வைக்குச் சுத்தமானவைகளால்ல.” யோபு. 15; 15.

“மனுஷன் தேவலூக்குமுன்பாக நிதிமானாலிருப்பது எப்படி? ஸ்திரியினிடத்தில் பிறந்தவன் சுத்தமாயிருப்பது எப்படி?” யோபு. 25; 4.

“தேவனைத் தேடுகிற உணர்வுள்ளவன் உண்டோ என்றுபார்க்க, கர்த்தர் பரலோகத்திலிருந்து மனுபுத்திரரைக் கண்ணேக்கின்றார். எல்லாரும் வழிவிலகி ஏகமாய்க் கெட்டுப்போகுர்கள், சண்மைசெய்கிறவன் இல்லை, ஒருவனுக்கொம் இல்லை.” சுங். 14; 2, 3.

“தன்மார்க்கர் கர்ப்பத்தில் உற்பவித்தகழமுதல் பேதலிக்கிறார்கள்; தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிறந்ததமுதல் பொய்சோல்லி வழிதப்பிப்போகிறார்கள். கர்ப்பத்தின் விஷத்திற்கு ஒப்பான விஷம் அவர்களிலிருக்கிறது.” சுங். 58; 3, 4.

“கர்த்தரேவ, தீர் கூக்கிரமங்களைக் கவனித்திருப்பீரானால், யார் நிலைச்சிற்பான்.” சுங். 130; 3.

“தீவனுள்ள ஒருவனும் உமக்குமுன்பாக தீழிமான் அல்ல.” ச. 143; 2.

“என் இருதயக்ஞரச் சுத்தமாக்கிவேண், என்பாவும் நத் தப்புரவானேன் என்று சொல்லத்தக்கவன் யார்?” தீ. 20; 9.

“தேவன் மனுவனைச் செம்மையானவனுக்குண்டாக்கினார். ஆவர்களோ அரிசக உபாயதங்காலங்களைத் தே முக்கிழாண்டார்கள்.” பி. 7; 29.

“மனுபுத்திரரின் இருதயம் தீண்மீனால் நிறைக்கிற க்கிறது; அவர்கள் ஸ்ரீராமிருக்கும் காலனாவும் அவர்கள் இருதயம் பைத்துப்பங்கொண்டிருக்கிறது.” பி. 9; 3.

“நாங்கள் ஆனைவரும் தீட்டானவர்கள் போல் இருக்கிறோம்; எங்களுடைய தீங்களெல்லாம் அழுக்கான மங்கதபோல் இருக்கிறது; நாங்கள் ஆனைவரும் இல்லைப்போல் உதிருக்கிறோம்; எங்கள் அக்கிரமங்கள் காற்றைப்போல எங்களை அடித்துக்கொண்டு போகிறது.” ச. 64; 6.

“நீ உன்னை உவர்மண்ணினுடே கருவி, அதிக சவுக்காரத்தைக் கையாடினாலும், உன் அக்கிரமத்தின் கறைகள் எனக்கு முன்பாக இருக்கும் என்று கார்த்தராசியதுண்டவர் சொல்லுகிறார்.” எ. 2; 22.

“இருதயத்திலிருந்து பொல்லாத சிந்தனைகளும், கொலைபாதகங்களும், விபசாரங்களும், வேலைத்தனங்களும், களவுகளும், பொய்ச்சாட்சிகளும், தாழ்வனங்களும் புறப்பட்டிவரும்.” மத. 15; 19.

“எல்லாரும் பாவஞ்சிசெய்து தேவமகிழமயற்றவர்களார்” அர்க்கன், ரோம. 3; 23.

“நமக்குப் பாவமில்லையென்போமானால் கம்மை நாமே வஞ்சிக்கிறார்களாயிருப்போம். சுத்தியம் நமக்குள் இராது.” 1 யோவா. 1; 8.

“உலகம் முழுவதும் பொல்லாங்களுக்குள் கிடக்கிறது.” 1 யோவா. 5; 19.